

כיר את הבית ברמת-השרון. עברנו לגור בדירה שכורה בעכו. אבי חזר מפריס אחרי שנה. הוא חיכה עד שייגמר חוזה-השכירות של הדיירים, ואז נכנס לגור חזרה בבית ברמת-השרון. אמא התאהבה בנהג מוגית מעכו ועבר רה לגור איתו. אבי התחיל לעשות לה אז צרות ברבנות. הוא שיקר ואמר שהיא מר-דה בו. לא עזרו הטענות שלה שהוא זנח אותה. בית-הדין הרבני החליט שבגלל שהיא גרה עם גבר זר, הילדים צריכים לעבור אל האבא. אחרי התערבות המישר-טרה נאלצה אמי למסור אותנו לאבי.

שנים של

עינוי-דין

אצל אבי היה לנו גהינום. הוא לקח אותנו רק כדי להתנקם באמי. כל הזמן היו לו נשים ואותנו הוא הזנית. את אחותי ואותי הוא שלח לפנימיות. מאוחר יותר היתה לי חברה. אבי עשה הכל כדי לבייש אותה. הוא צעק לעברה ברחוב שהיא זונה ומופקרת. הלך למישר-טרה שלה ועשה סקאנדלים. כזה מן טי-פוס הוא.

לפני שלוש שנים הכיר אבי את הבחור רה הזאת, שולמית וייסנברג. אנחנו, הילדים, ברחנו ממנו. הוא עבר לגור יחד עם שולמית. היא ילדה לו את התינוקת. היום אבי הוא בן 50. שולמית היא בת 24. הוא יכול להיות האבא שלה.

כך זה נאמר

מלכה חגג יורדת במדרגות הבית שבו התבצרה בליזוית סגן מפקד מרחב דן, סגן-ניצב יגאל לושני. במשך שמונה שעות עמדה מלכה על מירפסת הדירה בקומה השלישית והכריזה קבל עם ועדה, כי היא נחושה בדעתה להרוג את בעלה, הדוממה נסתיימה רק אחרי שאנשי היחידה המיוז-זדת ללוחמה בסירור פרצו לדירה והוציאו מידי מלכה את האקדח שהיה ברשותה.

להתגרש. אבל אבי לא הסכים לתת לה גט. למרות המריבות, המצב הכלכלי שלנו היה טוב. המיפעל הכניס כסף טוב. התי-גורלנו תחילה בדירה בעכו ואחר-כך עברנו נו לרמת-גן. משם עברנו מאוחר יותר לווילה ברמת-השרון. בשנת 1972 חלה נסיגה כלכלית. העסק לא עבד כמו פעם והתחלנו להתרושש. אבי הודיע שהוא נוסע לאיטליה להביא

בו חובק אמי
בנם הבכור של מלכה ואלברט חגג, שלמה, יחד עם אימו בבית-המישפט. שלמה, בן ה-20, נשוי ומשרת בשירות חובה. את ההודעה על הדומה קיבל שלמה בעת שהיה בתורנות שבת. הוא מיהר להתייצב לצד אימו בשעותיה הקשות. שלמה מאשים את אביו בסרגדיה.

הצלה
איש מישטרה יורד במדי דגות הבית, אחרי ששיחורר את התינוקת מידי מלכה חגג. התי-נוקת החוזקה עליידי מלכה כבת-שלושה.

הרעיה השנייה
שולמית וייסנברג, בת ה-24, חיה יחד עם אלברט חגג מזה שלוש שנים. לשניהם תינוקת בת 19 שהוחזקה כבת-שלושה. בני הזוג מתכוונים להינשא מידי אחרי הגירושים של מלכה ואלברט.

אבל זה לא נכון. אני הוא הקורבן. במשך כל השנים היא התעללה בי ולא אני בה. עצם מה שהיא עשתה מעיד על האופי שלה. היא חטפה תינוקת ואיימה על החיים שלה. עד לכך היא הגיעה. אני לא מבין למה זה לקח כל כך הרבה זמן עד ששיחררו את הילדה. כשהגעתי למקום כבר היתה שם כל המישטרה. רצתי תי תיכף לעלות אליה. אבל לא נתנו לי. אמרו לי "תעמוד בצד ואל תתערב". המישטרה משכה את הזמן, ודיברה עם מלכה במשך שעות. כל הזמן הזה התי-נוקת היתה בסכנה. לא פחדתי לעלות. ידעתי שיש לה אקי דה, ושהיא רוצה להרוג אותי. אבל אני הייתי מסתדר. שרתתי בצבא ואני יודע איך נוהגים במצב כזה. זורקים אבן לצד אחד, וכשהיא יורה לשם קופצים ומר-ציאים לה את האקדח מהיד. רציתי להור-ציא את הילדה מכלל סכנה. אם היו נותי-נים לי, הייתי גומר את כל העניין ברגע אחד. אחרי שנולד לנו הבן הקטן, שרון, המצב של מלכה הלך ונהיה גרוע. היא מירדה לי את החיים. פעם אחת ביקשתי ממנה לבוא לעזור לי בעבודה. אז היא אמרה לי "לך" והלכה לשחק קלפים אצל השכנה. בערב היא עשתה לי כזה סקנדאל בבית. עד שכבר לא יכולתי. מרוב עצבים שברתי בקבוק שהיה לי בידיים. היא רצתה אז גט, אבל בסוף התחרטה. (המשך בעמוד 42)

במשך כל השנים אבי המשיך לענות את אמי בהליכים מישפטיים. הוא החזיק את הבית ואת המיפעל, ואמי נשארה בחור-סר כל. הזמן פעל לטובתו. הוא לא מיהר לקבל החלטה של בית-הדין הרבני. אמי סירבה לתת לו גט עד שיתחלק איתה ברכוש. הוא טען שאין לה זכויות בגלל שהיא חיה עם גבר זר. הוא בעצמו חי עם בחורה צעירה, אבל זה לא הפריע לו. הגבר שאיתו חיה אמי עזב אותה לפני כמה חודשים, והיא נשארה לבד. אחרי שנים של עינוי דין, שבהן אבי לא שילם לאמי את דמי המזונות המגיי-עים לה, גול ממנה את הרכוש ואת הילדים והזניח אותה, החליט בית-הדין הרבני העל-יון לנשל את אמי כמעט מכל רכושיה. זה הוציא אותה מדעתה. אמי עשתה את מה שעשתה מתוך כעס. אני יודע שיש לה לב טוב. היא לא מסר-גלת להזיק אפילו לזכר. בכל אשמים הר-רבנים. אם הם לא היו עושים יד אחת עם אבי, לא היינו מגיעים למצב הזה. אני מכיר את אבי ואני יודע איזה סוג של אדם הוא. רק אדם אכזרי ורעילב מסוגל להתאכזר בצורה כזו לאשתו. **עד כאן סיפורו של שלמה חגג.** אלברט חגג טוען כי בית-הדין קיבל בצדק את דרישותיו. הוא דוחה את הטענה כי בתי-דין רבניים נוטים בדרך-כלל לטיר-בת הבעל. **סיפר אלברט חגג:** מלכה מציגה את עצמה היום כקורבן.